■ Выпрабавана на сабе

Колькі каштуе спа-працэдура?

Хочаце бясплатна? Рыхтуйце грошы!

— Салон «Д...» запрашае вас на бясплатную спа-працэдуру па доглядзе за тварам, — пачула я прыемны голас раніцай у панядзелак.
— З чаго такі раскошны падарунак? — скептычна спытала я, бо ўвогуле не веру ў «бясплатны сыр».
— Ваш нумар пакінуў нехта са знаёмых. (Дарэчы, на дамашні тэлефон мне ўжо каторы раз звоняць і прапануюць то бясплатна адрэгуляваць вокны, то прадыягнаставаць камп'ютар. Як правіла, за гэтым «хаваецца» звычайная рэклама і навязванне нечага набыць).
Інтуіцыя «падказала», што можна натрапіць на цікавую інфармацыю для будучага матэрыялу, і я згадзілася.

ДЗЕЯННЕ ПЕРШАЕ: ДРАМА

Бізнес-цэнтр. Спа-салон на 10-м паверсе. Мяне сустрэлі шыкоўная абстаноўка з белымі скуранымі канапамі, вялікі тэлевізар на сцяне, гучная музыка. Ветлівая дзяўчына на рэсэпшэне папрасіла пачакаць. Дарэчы, чакаць давялося паўгадзіны. За гэты час прыйшло яшчэ 6 жанчын на адпаведную бясплатную працэдуру. Шчыра кажучы, усе яны былі мала падобныя на тых, каму такія працэдуры па кішэні. Завітала і пастаянная кліентка, вакол якой замітусілася касметолаг, — пабегла рабіць каву.

Нарэшце і за мной прыйшла маладая дзяўчына ва ўніформе, як у медыка. На бэйджы напісана «Елізавета», ніякай спецыялізацыі не значылася. Яна правяла мяне ў адзін са шматлікіх кабінетаў. Усяго іх было, здаецца, штук трыццаць, не менш.

Спачатку гаварылі пра тыя праблемы са скурай, якія хвалююць мяне. Потым разглядалі мой твар у вялікім люстэрку. Аказваецца, што, акрамя, як мне падалося, маленькіх недахопаў, у мяне, насамрэч, расшыраныя поры, высыпанне, нераўнамерны колер скуры, ужо пасяліліся «гусіныя лапкі» вакол вачэй, і ў 29(!) гадоў звісае скура на ніжняй зоне.

Дарэчы, я кожны дзень гляджуся ў люстэрка і нічога адпаведнага не прыкмячала. Да таго ж я разумела, куды іду, і была псіхалагічна падрыхтаваная, таму крытычныя заўвагі мяне не кранулі. Але я ўпэўнена, што любая іншая жанчына на маім месцы засмуцілася б і пачала мітусіцца.

Яшчэ мая кансультант вельмі красамоўна паведаміла, якія далейшыя ўзроставыя «перспектывы» мяне чакаюць, калі не пачынаць догляд ужо зараз. Карацей, хібаў шмат, а таму мне абавязкова патрэбна дапамога іх салона, дзе выкарыстоўваюць цудадзейную касметыку ізраільскага паходжання.

Коратка, хвілінак 15, мне падрабязна расказвалі пра тую самую касметыку. Дакладней, Лізавета называла яе «касмецэўтыкай», бо яна працуе на дэрмальным узроўні, гэта значыць, на самых глыбінных слаях скуры. Галоўнае адрозненне ад іншых крэмаў і масак — 97 працэнтаў натуральных кампанентаў — адсюль і цудадзейнасць: і маршчынкі разгладзіць, і вільготнасць скуры павысіць, і правільна сальныя залозы «працаваць» навучыць.

Каб упэўніцца ў асаблівых уласцівасцях іншаземных сродкаў, мы перайшлі да практыкі. Ачысцілі скуру ад змярцвелых клетак, нанеслі маску, потым крэм з залатымі часцінкамі і ўрэшце апрацавалі ўльтрафіялетам. Між іншым, Лізавета спытала, ці ведаю я, колькі каштуе адпаведная працэдура ў іх салоне. Назвала суму ў 200 рублёў новымі грашыма. І адразу паказала прайс — прапанавала купіць набор касметыкі за 2290 рублёў, а таксама апарат за 210 рублёў і гадавы курс абслугоўвання за 180 рублёў у месяц. Дарэчы, касметыкі хопіць на год, а то і паўтара. Якім чынам такі доўгі тэрмін будзе захоўвацца касметыка амаль з поўнасцю натуральных кампанентаў, засталося патаемным. Прадугледжвалася і растэрміноўка на 3 і 6 месяцаў.

ДЗЕЯННЕ ДРУГОЕ: ЦУД АДБЫЎСЯ!

— А вы карыстаецеся такой касметыкай? — запытала я Лізавету. — Яна адказала, што так. — Вашай зарплаты хапае на гэта? — Не, але я назбірала грошай, — быў адказ.

Скончылі.

— Хуценька пабеглі глядзець у люстэрка, — падганяла Лізавета. Па яе словах, эфект — неверагодны, ужо прыкметны. Шчыра кажучы, твар выглядаў пасвятлеўшым, свежым. Раптам выявілася, што якраз сёння мяне чакае шмат скідак і бонусаў.

— Вам што-небудзь падыходзіць? — запытала Лізавета, зноў палажыўшы перада мной прайс.

— Мне цана не падыходзіць, — адрэзала я.

— Вельмі шкада, што губляеце такія выгадныя ўмовы, — нібы здаўся мой кансультант.

Якраз вызваліўся кабінет камп'ютарнай дыягностыкі, і мяне павялі на тэсціраванне. Пачалі параўноўваць апрацаваную і неапрацаваную часткі твару.

— Так, бачу, вы рабілі чысткі, — задуменна вымавіла дыягност, нібы варажбітка. (Дарэчы, пра чысткі я сама сказала, калі мне тэлефанавалі.) Рубцы... усё праявіцца на твары... гармон... перабудова арганізма... шмат меланіну... мала вільгаці... незваротны працэс, — без перапынку сыпала гучнымі словамі маладая дзяўчына з наяўнымі скурнымі праблемамі на твары.

Цікава, чаму яна сама не карыстаецца гэтымі сродкамі і не робіць працэдуры, калі так добра ўпэўнівае ў іх лячэбным эфекце? На гэтае пытанне Лізавета таксама не дала мне выразнага адказу.

ДЗЕЯННЕ ТРЭЦЯЕ: ЗНОЎ ДРАМА

Калі вярнуліся ў кабінет — зноў удача! Мне прапанавалі комплекс па доглядзе за скурай, які каштуе ўдвая танней, накіраваны больш на ачышчэнне і падыдзе менавіта мне.

Пакуль апрацоўвалі другую палову твару, я пачула жахлівую гісторыю пра пацыентку, якая не згадзілася на паслугі салона, і ў яе палопаліся сасуды на твары, у выніку чаго той стаў сінім, як у п'яніцы, і жанчыну звольнілі з працы. Ну, нейкі зусім адчайны ход.

Калі і пасля гэтага «арэшак не раскалоўся», наведалася «цяжкая артылерыя» — прыйшоў дырэктар з папрокам: «Як гэта вы не хочаце дапамагчы самой сабе? Гэта ж глупства!» Усе мае тлумачэнні, што ў мяне проста няма такіх грошай, ён не разумеў і працягваў наводзіць жах.

— Калі няма грошай, каб выправіць праблемы са скурай, — гэта яшчэ не канец свету. Што рабіць, калі ў маці смяротна хварэе дзіця?.. — былі яго апошнія словы.

Я хутка развіталася і бягом адтуль, правёўшы ў салоне дзве з паловай гадзіны.

ЗАМЕСТ ЭПІЛОГА

У ліфт зайшла разам з немаладой жанчынай.

— Вы пастаянны кліент? — спытала яна мяне.

— Не, прыходзіла на бясплатную працэдуру, — усміхнуўшыся, адказала я.

— Я некалі таксама вось так прыйшла... — сумна пачала мая субяседніца і расказала, як некалькі месяцаў таму спакусілася на «выгадныя» ўмовы і набыла чамаданчык з «чароўнымі» сродкамі. Але дома дзеці «адкрылі вочы», і пасля доўгіх напружаных перамоў салон ўсё ж такі згадзіўся забраць касметыку назад.

На самай справе такіх «ахвяр» вельмі шмат, аб чым красамоўна кажуць сацыяльныя сеткі, ужо нават створаны групы «пацярпелых» ад бясплатных працэдур. Адны лічаць гэта махлярствам, іншыя сцвярджаюць, што кансультанты салонаў карыстаюцца гіпнозам. А гэта ўсяго толькі тонкі псіхалагічны ціск, але вельмі жорсткі, трэба сказаць. Дарэчы, такіх спа-салонаў у Мінску ўжо некалькі, аператары тэлефануюць з розных нумараў, назвы салонаў і касметычных сродкаў таксама часта мяняюцца.

Будзьце пільныя, і хопіць спадзявацца на «бясплатны сыр»!

Яна ЛЫЧКОЎСКАЯ.

■ Бабуля, пачытай!

ДОБРЫ ЗАЙЦОЎ ЗВЫЧАЙ

Вясной у зайчыхі вывеліся першыя зайчаняты. Вунь белыя клубочкі сядзяць пад кустом. Здалёку — нібы гурбачкі снегу. Затаіліся зайчаняткі. І дрыжаць — ад холаду і голаду. Хіба мала ворагаў у зайцоў? Дзе цяпер іх мама?

Адзін паратунак для малых — добры зайцоў звычай. Якая б зайчыха ні бегла тут, спыніцца. І напоіць іх цёплым тлустым малаком.

Бо, можа, і яе дзетак цяпер корміць іншая зайчыха-маці.

ЧАМУ МЕСЯЦ БЕЗ ВОПРАТКІ ХОДЗІЦЬ?

Захацеў неяк Месяц пашыць сабе ўбранне. Пайшоў да краўца. Зняў кравец з яго меркі.

— Прыходзь, — кажа, — праз тыдзень.

Мінуў тыдзень. Прымярае Месяц адзенне. Ды дзе там! Вузкае, цеснае. «Відаць, памыліўся», — падумаў кравец. І зноў кажа Месяцу:

— Прыходзь праз тыдзень.

Пашыў кравец. Сядзіць, чакае. Аж тут коціцца па небе Месяц. Круглы, вялікі. Тут і без прымеркі відаць: вопратка будзе малая.

Разгубіўся кравец і кажа:

— Не магу табе, Месяц, убранне пашыць. То ты як сярпок. То ў палавіне. А цяпер — у поўні. Ніколі не будзе табе ўбранне якраз.

Так і застаўся Месяц без вопраткі.

Анатоль КЛЫШКА.

■ Маміны дзённікі

«АФІЦЫЯНТ, ВАДЫ!»

Сын еў суп з мясам і знайшоў костачку.

— О, я яе памыю і пакажу свайму сябру ў садзіку. Скажу, што гэта костка дыназаўра, — «загарэліся» вочы ў выдумшчыка.

☺ ☺ ☺

Мы з Данем доўга займаліся кожны сваёй справай. Сын, напэўна, стаміўся і кажа:

— Можа, зробім перадых?

☺ ☺ ☺

Даня распавядае:

— Дзеці ў садзіку кідаліся снежкамі. А я пачаў ім свістаць у свісток.

— А выхавальніца што рабіла?

— Яна па тэлефоне размаўляла. Вось я і вырашыў, пакуль яна занятая, усіх выхаваць.

☺ ☺ ☺

— Заўтра ўвечары бацькоўскі сход, — кажу я Даню. — Будуць расказваць, як ты сябе паводзіш. Ты ж слухаешся выхавальніц?

— Так, — кажа Даня. — Толькі давайце не пойдзем на гэты сход.

☺ ☺ ☺

Да нас прыехаў дзядуля ў госці.

— Хадзем пакажу табе сюрпрыз, — павёў Даня дзядулю ў свой пакой.

— І дзе сюрпрыз? — азіраецца той па баках.

— Вось! Чысціня!

☺ ☺ ☺

Трохі пазней.

— Давай будзем заўсёды ў зале гуляць, — прапануе сын дзядулю.

— А чаму не ў тваім пакоі?

— Каб у мяне заўсёды чысціня была.

☺ ☺ ☺

Даня з дзядулем гуляюць у «ядомае-неядомае». Унук загадвае:

— Яблык і дзве цагліны!

☺ ☺ ☺

Муж захварэў. Кажа:

— Я сабе асобны посуд паставіў, і дай мне ручнік для твару асобны.

— Мама, давай яго пену для галення таксама асобна паставім, — прапанаваў сын.

☺ ☺ ☺

— Мама, калі нараджаецца малы, ён пачынае ўсё грызці, — раптам кажа Даня.

— Нічога страшнага, у яго рэжуцца зубкі. Ты таксама ўсё грыз.

Даню, здаецца, не задаволіў такі адказ, бо ён раз'юшана запытаў:

— Ты што, хочаш пагрызенымі патэльнямі карыстацца?

☺ ☺ ☺

Даня вярнуўся пасля заняткаў гімнастыкай.

— Ну што, будзем вячэраць?

— Не, я не галодны, я ў садзіку еў «бабку».

— Яна падчас трэніроўкі не «выйшла»? — пытаюся, маючы на ўвазе, што шмат энергіі затраціў.

— Не, я не хадзіў у прыбіральню.

☺ ☺ ☺

Даню пасадзілі за святочны стол, павязалі сурвэтку вакол шыі.

— Як у рэстаране! — каменціруе бабуля.

— Афіцыянт, вады! — тут жа адрэагаваў малы.

Запісала Яна ЛЫЧКОЎСКАЯ.